

Prelatovo pismo (junij 2015)

Prelat nadaljuje z razmišljanjem o družinskem življenju. Ta mesec premišljuje o gmotni skrbi za dom in o dobrem vzdušju v družini, kjer je mogoč “resničen kontemplativni dialog”.

5. Jun. 2015

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Prejemam vaša pisma, v katerih mi pripovedujete o tolikih “čudovitih

stvareh"; govorite mi tudi o romanjih, katerim se pridružujem vsak dan. Ko berem te konkretne podrobnosti, vas spremljam pri obiskovanju Božje in naše Matere.

Z neskončnim veseljem in hvaležnostjo Bogu in presveti Devici Mariji smo po vseh petih celinah prvič obhajali liturgični spomin blaženega Álvara del Portilla. Čez nekaj tednov se bomo združili z mnogimi ljudmi po vsem svetu ob prazniku svetega Jožefmarija. Že štirideset let je minilo od tistega 26. junija leta 1975, ko je Bog našega ustanovitelja poklical v veselje svoje slave. Koliko dobrega nam je pridobil od tedaj! Izpolnile so se njegove besede: ***Iz nebes vam bom bolj pomagal.***

Med dobrinami, ki smo jih dobili, bi se rad zadržal pri nečem, kar je v Opus Dei vzkliko že na samem začetku in je sedaj odgovornost

vsakogar od nas: posredovati vzdušje dóma te **majhne družine**, ki je zelo številna v naročju Cerkve. Ko v marijanskem letu več molimo za institucijo družine, premišljujemo o nekaterih njenih lastnostih, ki sijejo kot odsev vzdušja v svetem Jezusovem, Marijinem in Jožefovem domu, kajti **tej družini pripadamo**, kakor je trdil naš preljubi Oče, z mislijo na centre Dela in na vse krščanske domove.

Gospod nas je izbral, da bi prinašali božjo ljubezen in veselje služenja ter da bi si posebno prizadevali za to, da bi ga našli med stenami naših domov ali na delovnem mestu. Tam bi morale iz naših src dan za dnem izhajati številne zahvale. Potreba po tem, da skrbimo za materialne podrobnosti, ki oblikujejo okolje v domu, iz ljubezni do Boga in do drugih, predstavlja pravi kontemplativni dialog. Ko se posvečamo v tem podrobnostim,

gradimo Cerkev, Opus Dei in lasten dom.

Zemeljsko potovanje svetega Jožefmarija je polno njegovega ljubečega nauka, da moramo nenehno razširjati sveto vzdušje Nazareškega doma. Postavimo se v različna obdobja, v katerih je naš Oče odgovarjal na božjo milost. Bog je hotel, da bi se naučil prvih lekcij krščanskega življenja, skrbi za veselo služenje drugim, v sobivanju z njegovimi starši, sestrami in brati. "Dedek in babica" [*op. starša svetega Jožefmarija, Dolores Albás in José Escrivá*] sta bila prva, ki sta ga naučila krščanskega ravnanja, kar je bila zelo pomembna osnova, da se je harmonično in brez grobosti razvijala človeška in krščanska osebnost otrok, odraščajočih in mladih.

Ko mu je Bog navdihnil Opus Dei, je naš Oče poskrbel za vse. Pozneje, v

prvem študentskem domu Ferraz, se je s pomočjo nekaterih svojih sinov v tistih prvih letih trudil ustvarjati veselo domače vzdušje sredi največjega gmotnega pomanjkanja. Ob tem je sanjal o univerzalnem Delu z enakim družinskim tonom, ki ga moramo vzpostavljati povsod.

Pozneje, ko se je ob don Álvarovi spodbudi gradil centralni sedež Opus Dei, je pravil, da so ti zidovi ***na videz iz kamna, vendar so iz ljubezni.***

Tako obilna je bila namreč molitev, žrtev, delo in interes, da bi bile tiste stavbe dobro dokončane, z mislijo tudi na ljudi, ki bodo prišli v prihodnjih letih. Njegov zgled in njegova beseda sta bila najboljša šola za vse, na poseben način za ženske v Delu, ki so pozneje delale v administraciji centrov Dela.

Naš Oče je govoril o velikem družbenem pomenu gospodinjkega dela, ki je tudi pomemben dejavnik

za apostolsko delo Opus Dei.

Propadel bi nam ves apostolat, če ne bi moje hčere vodile administracije na tak znanstven način, s tem nadnaravnim čutom, s tem veseljem, s tem prizadevanjem kot umetnice, ki vedo, da služijo Bogu, in na katere Bog gleda ves očaran in zaljubljen vanje^[1]. Naša hvaležnost gre tudi "babici" in "teti" Carmen [op. sestra svetega Jožefmarija], saj je bilo njuno sodelovanje odločilno takrat, ko sta pomagali prvim ženskam v Opus Dei. Tako se je – kakor ena sama iskra, ki vname vse – ta način delovanja prijel tisočev in tisočev domov po vseh petih celinah.

Drznem si trditi, da dobršen del žalostne krize, ki jo sedaj trpi družba, korenini tudi v zanemarjanju dóma. Če bi oče, mati in otroci z večjo pozornostjo skrbeli za hišo, tako da bi z veseljem sprejemali odgovornost za različna opravila, bi se zvišala

osebna raven; razširila bi se iskrena ljubezen, ki nam jo je prinesel Kristus, in izognili bi se številnim vzrokom za nesporazume.

Nihče se ne sme čutiti izvzetega iz tega sodelovanja – ta trud je stvar vseh. Starši morajo – čeprav so zelo zaposleni s službo – prevzeti odgovornost tudi za ta vidik, ki vzdržuje njihove družine. ***Naj ne pozabijo***, je zapisal sveti Jožefmarija, ***da je skrivnost zakonske sreče v vsakdanjih rečeh, ne v fantazijah. Sreča je v tem, da najdemo skrito veselje, ki ga občutimo ob prihodu domov; v ljubeznivem odnosu z otroci; v vsakdanjem delu, pri katerem sodeluje cela družina; v dobri volji, kadar smo v težavah, s katerimi se je treba spopasti športno; tudi v dobrem izkoriščanju vseh pridobitev, ki nam jih prinaša civilizacija, da bi z njimi naredili dom prijeten,***

življenje bolj preprosto in vzgojo bolj učinkovito[\[\[2\]\]](#).

Ko hčere in sinovi rastejo, morajo prav tako jemati resno svoje služenje domači hiši. Na ta način **se naučijo skrbeti za družino, postajajo bolj zreli, ko delijo svoje žrtve, ter vedno bolj cenijo svoje darove**[\[\[3\]\]](#). Bratstvo v družini se na poseben način zasveti, kadar vidimo pozornost, potrpežljivost, naklonjenost, s katerimi je obkrožen šibkejši bratec ali sestra, tisti, ki je bolan ali prizadet. Bratov in sester, ki ravnaajo tako, je po vsem svetu izredno veliko, in morda ne cenimo dovolj njihove velikodušnosti[\[\[4\]\]](#).

Moram omeniti, da se zahvaljujem Bogu za trud, ki ga moje hčere in sinovi polagajo v skrb za bolnike. Od vsakega posameznika je odvisno, ali zna materialne podrobnosti

preoblikovati v molitev, saj tako niso več zgolj materialne. Biti z Jezusom, videti Jezusa v ljudeh, v tistih, ki trpijo, mora postati "nekaj naravnega", neprekinjenega, vsebovati mora močno vez med nadnaravnim in naravnim, kakor je dejal naš Oče, v enotnosti življenja.

Ne opustimo vsakdanje želje, da bi v vsakem centru Dela in v vsakem domu videli nadaljevanje nazareškega doma, ki je opora in podpora tisočev in tisočev duš; tudi kadar bomo naveličani. Morda nas lahko navda zmotna misel: "Gospod, vedno eno isto ..." Vendar ni vedno isto. Je enako kot vedno, vendar z več ljubezni.

Zaupajmo Gospodu: Jezus, brez tebe ne moremo niti nočemo trošiti svojih dni; nič naj ne bo dlje od nas kakor to, da ne bi bili v sozvočju s tvojimi tridesetimi leti v Nazaretu, prav tako pa tudi z delom našega Očeta, ko je v

prvem študentskem domu skrbel za administracijo. Na nas mora pritiskati vnema, da bi dodali nadnaravno in človeško vrednost temu delu, vsaki od nalog, ki ga sestavljajo.

Dobrobit, ki jo lahko posredujemo ljudem celo s tem, kar je videti nepomembno, je zelo velika. Najprej, ker nam je Gospod uro za uro zelo blizu: hodi z nami in mi moramo hoditi z Njim. Poleg tega ne pozabimo, da popolnost, s katero opravljamo obveznosti tega vsakdanjega služenja, po občestvu svetih vpliva na Cerkev in na Delo, sedaj in v prihodnosti.

Z veseljem in pogosto se prestavimo v Nazaret, v kraj, kjer so prebivali Jezus, Marija in Jožef. Med tistimi stenami je v prijateljstvu z ljudmi iz tiste vasi ter v pogovorih nadvse močna vez povezovala nebesa in zemljo, tista vez, ki jo moramo

ustvarjati povsod, kjer bivamo ali delamo. Vse nas mora spodbujati k zavzetemu dialogu z Gospodom in k temu, da bomo z vsakim delom pripomogli, da bodo drugi ljudje v veselju in miru hodili po stezah običajnega življenja.

Ni malo ljudi, ki ob tem, ko opazujejo delo administracije ali mir, ki običajno vlada v domovih vernikov Dela, pomislijo in pravijo: tukaj je Bog. Nič ni bolj resničnega. Vedno ohranjajmo budno zavest, da Bog računa na našo prenovljeno odgovornost, tudi v trenutkih, ko smo nekoliko hladni ali celo izčrpani. Tedaj ponavljajmo: Gospod, izročam ti to utrujenost, ker se hočem bolj opreti nate in bolje služiti drugim.

Jezus, Marija in Jožef so znali vršiti svoja najrazličnejša opravila, celo najmanjša, z ljubeznijo, ki je dajala okus ljubečega in veselega doma tistim ubogim sobam, v katerih so

prebivali – ubogim, vendar bogatim zaradi intenzivnosti nadnaravne in človeške vsebine vseh treh. Tako moramo ravnati tudi mi, s čutom za odgovornost, in vseh štiriindvajset ur v dnevu, ki se bodo odvijale v božji navzočnosti, bo približevalo zemljo nebesom ter prinašalo nebesa na zemljo.

Ne bom se zadržal pri drugih praznikih v mesecu juniju, na katere vas vseeno spominjam: sveto Rešnje Telo, presveto Jezusovo Srce, brezmadežno Marijino Srce ... Pripravite se nanje močno povezani s svetim Jožefmarijem. Še naprej molimo za papeža in za njegove sodelavce. Bližnja slovesnost svetih Petra in Pavla nam ponuja dobro priložnost, da bi bila naša molitev zanj bolj zavzeta. Bodite trdno združeni z mojimi nameni; z božjo pomočjo hodim po poti skupaj z vami.

Z veliko radostjo se spominjam dni nedavnega duhovniškega posvečenja: to so bili dnevi intenzivne edinosti in vsi navzoči so enodušno izražali, kar bi lahko povedali besedami: *Quam bonum et quam iucúndum habitáre fratres in unum!* (Glejte, kako dobro in kako prijetno je, če bratje složno prebivajo skupaj!)[[5]], torej – kako čudovito je graditi družino!

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+Javier

Rim, 1. junij 2015

.....

[1] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 25. 5. 1974.

[2] Sveti Jožefmarija, *Pogovori (Conversaciones)*, št. 91.

[3] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 11. 2. 2015.

[4] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 18. 2. 2015.

[5] *Ps* 133 (132), 1.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-junij-2015/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-junij-2015/)
(13. Mar. 2026)